

floden fra det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Anfjer), hvortil jeg skal knytte et Par Bemærkninger, da jeg nu har Ordet. Jeg vilde nemlig gjerne bede det ærede Medlem om ikke at nævne Ordet „Erstatning“ altfor ofte. Jeg kan være enig med ham i, at denne Sag er en Samfundssag, men jeg vilde gjerne ønske, at man her saa lidt som muligt talte om Erstatning, thi gjør man det, veed man ikke, hvor man skal begynde; og hvor man skal ende. Man har Exempler fra det vestlige Sylland — jeg kan her tale temmelig frit, da jeg ikke bor paa nogen af de Pladser, hvor Vandflod har gjort Skade — paa, at Havet har bortstykket en stor Mængde Jord, men det er kun med stor Besvær, at de, der bo der, have kunnet blive af med Hartkornskatten, og der var slet ikke Tale om nogen Erstatning. Vi have ogsaa, saavidt jeg erindrer, siden jeg kom i Rigsdagen, haft det bekendte Tilfælde med Lybørn, men hvad have vi gjort der? Vi have kun givet Folkene der Lidt til Hjælp til at flytte bort fra deres Eiendomme; men der var ikke Tale om at give dem nogen Erstatning. — Der fremkom en Bemærkning fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Tvermoes), som man gjerne kunde have Grund til at sige Noget til; men jeg skal undlade det, indtil vi faae Forvarsvesenet for. Han udtalte en Sætning, som jeg godt kunde tiltræde; men det er dog muligt, at vore Anskuelser ikke ville stemme sammen, naar Sagen kommer til at foreligge. Det ærede Medlem sagde nemlig, at han troede, at det Ministerium, der saib paa Grund af fornuftige Fordringer angaaende Forvarsagen, saib blødt, og deri kan jeg gjerne være enig med det ærede Medlem, men Spørgsmaalet er netop, hvad der er fornuftige Fordringer. Man har saa ofte hørt sige, haade her og udenfor Saalen, at det var meget uheldigt, om Mænd som jeg og mine Bøge — om jeg maa udtrykke mig saaledes — skulde komme til at tage Del i Forvarsvesenets Ordning, men da vi have hørt i Dag, at to Mænd, af hvem den ene repræsenterer Forsvaret, den anden Landforsvaret, ere saa lidt enige, at de snarere gaa hver sin Vej — den ene lagde Bægt paa det ene, den Anden paa det Andet — tror jeg dog, at det maatte ikke vil være saa uheldigt, at der er Lægsfolk, som kunne stille lidt imellem de stridende Parter.

Tvermoes: Jeg har først en Undskyldning at gjøre til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Schønheyder), fordi jeg i min Udtalelse er kommen til at sige Noget — jeg husker ikke Ordene saa nøie — som kunde give hans Udtalelse en anden Betydning end den, der laa dert; det var naturligvis ikke min Hensigt. Til det, det ærede Medlem nu fremsatte, skal jeg kun sige, at det unegtelig er rigtigt, naar han saa bestemt paastaar, at ingen Sjende vil lægge sig i Kongedøbet; det gjør han naturligvis ikke, og hvorfor?

Forði han — saaledes opfatter jeg i det Mindste Forholdet — ikke ligger godt der i det Dieblit, der er Kanoner paa Forterne; men naar der ingen Kanoner er, ligger han lige saa godt og bedre der end noget andet Sted. Med Hensyn til de Bemærkninger, som fremkom fra det ærede Medlem her overfor (B. Holm), skal jeg bemærke, at jeg egentlig tror, at han slutter fuldkommen galt, naar han, fordi det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Schønheyder) og jeg ere uenige angaaende Bestytningen af Søforterne, tror, at Søofficererne og Landofficererne, de Sø-Militærkyndige og de Land-Militærkyndige, ville gaa hver sin Vej i Spørgsmaalet om vort Forsvarsvæsen. I alt Fald behøve vi da ikke, naar vi gaa fra hinanden, den ærede Taler til at stille os ad; dette kunde maatte behøves, hvis der skulde være et Sammenstød at befrygte. Jeg tror imidlertid, at der efter de Udtalelser, som ere fremkomne fra min Side idag, slet ikke vil være Grund til at frygte for, at Sligt skulde være nødvendigt, idet jeg netop sætter meget stor Pris paa Marinens Medvirkning til at aflaa et Angreb. Siden jeg har Ordet, vil jeg tillade mig at gjøre en Bemærkning, som jeg glemte før, da jeg omtalte, at der forlanges en Sum til at foretage Forandringer ved Jernbanerne. Jeg glemte da at sige, at man naturligvis overalt, hvor det er gaaet op for Regjeringen, at der er Nødvendighed derfor, altid har søgt at undgaa den Udgift for Staten, som følger dermed, idet man i de Koncessioner, som man giver private Jernbanefabriker, paalægger dem at gjøre det. Det vilde være at stille et ubilligt Forlangende til den Regjering, som bestod, da de nuværende sjællandske Jernbaner bleve anlagte, om man vilde fordrø, at den skulde have stillet saadanne Betingelser, thi den Gang var Diet ikke aabnet for Betydningen af Jernbanerne, men nu er Forholdet et ganske Andet, og det er netop i denne Retning, jeg ønskede at gjøre en Forespørgsel til den høitærede Forvarsminister eller, hvis han ikke er tilstede, til den høitærede Indenrigsminister, som nok heller ikke er tilstede, idet jeg nemlig gjerne ønskede at vide, hvorvidt der, efterat man nu har faaet Dinene op for denne Sag, er truffet saadanne Bestemmelser fra Regjeringens Side med Hensyn til det Jernbaneanlæg, som nu forestaar, og hvorpaa der er givet Koncession — nemlig Kallundborg-Banen — at Staten ikkebagefter skal behydes med Udgifter i Lighed med hvad der nu fordrøes til de andre sjællandske Jernbaner. Jeg ventter naturligvis at faae det Svar herpaa, at dette selvfølgelig er slet; men jeg har dog ikke villet undlade at rette denne Forespørgsel til de høitærede Ministre, fordi jeg i de enkelte koncessionerede Bestemmelser, som jeg paa min Vej er truffet paa, ikke har kunnet finde Noget desangaaende.

Da, ikke flere begjærede Ordet, sattes Lov-